

SAMOMORILEC

Cveto Preželj

Bližino vsega sem razdal.
Ne vem več komu in zakaj.
Preprosto — razdal sem.

Bližino vsega,
kar je vsakomur le del prebliska
v otopelosti jezika, rok,
kar je le neznaten utrinek v mračnosti mest,
sem počasi razdal.

In kdo v travi ve,
da je moj spomin spodaj,
da ni morda visoka roža,
jezero, ki je moje rojstvo oznanjevalo
z jesenskimi valovi.

Kako naj ve,
da sem svoje jezero s čolni zajezil,
da sem v viharju vesla polomil
in zbežal k vrvi, oblikovani v krog.

Kako naj ve,
da je vrv žgala
in se kot pijavka vsesavala.

Vseeno je, ali je vrv ali je žica.
Način ostane isti, ponovljen,
morda samo za poizkus, za grozljivo ljubezen,
vendar samo enkrat,
kot da je v posmeh ljubezni,
kot da je brezskrbnost, varnost molka.

Minilo je.
Nisem videl svojega sina,
le del vrta sem videl,
le žensko v škornjih,
ki mi je obračala hrbet.
Nikoli je še nisem videl,
ona pa je spoznala rezilo krika — na pomoč.

Kako naj to dekle ve,
da je krik kakor danica,
prelep in rojen?

Kako naj prekličče mojo odločitev s krikom?

Kako naj zaledeneli jezik ogreje
v mrzlem jutru?

Dekle je steptalo zapadli sneg
in ljudje so se nabrali okoli mene.
Vem, da so se zbrali,
da so iskali škarje.

Jezero,
ki je moje otroške nožice stiskalo,
hladilo v pripeki,
vsako pomlad svoje okno razbije
in se približa jelenom
in se s soncem zagleda v robove brezglasnih gora.

Jezero,
kdaj je moja odrasla dlan
zalučala kamen po tvojem hrbtu?
kdaj si spoznalo, da se ne vrnem?
morda prav ob mojem koncu,
ko si tako daleč
spalo z ribami.

Jezero,
prerezali so vrv
in mi nežno sneli smrt.

Bližino vsega sem jim vrnil.
Dal sem jim svoj obraz,
hlad
in spačeni krog.

SONČNI ŽARKI

Cveto Preželj

Brezskrbno se jutro v dan zagleda.
Dopolni se nočni ptici let.
Nevesto v nepričakovano igro
zvabi rosni Adam.

Okna z dehtečimi cvetovi
sončnim žarkom branijo vstopiti,
žarkom, ki na zlatih laseh in prebujenih očeh
utripajo: pridem, vrnem se, pridemo.

V temno slo in srečo
je trebuh zaverovan
in prsti potrkavajo
ob porjavelo kožo.

Sončni žarki mimo mlečnih streh,
na oživelih hrbtih, na starem psu,
na rdečem nosu, na jutranjih haljah —
razgaljeno življenje v veselje sprehajalcev.

FEHIMA

Danilo Čelofiga

Fehima je žena ali dekletce
ali rubin ali lepota
Fehima je beseda mehka
kakor zrno zdrobljeno v pogači
je slepota
in najčistejši videz

Fehima je morje
v samo sebe potopljeno
in luč ribiškega čolna
polnega kakor obzorje
Fehiminih prsi